

Om acht uur was het duidelijk, dat de kan niet terugkwam. Toch zei hij niet tegen Berta, dat hij de kan ging halen. Daarvoor was hij te voorzichtig van aard, ja, dat was hij. Hij zei, dat hij nog iets voor de fabriek te doen had bij boer Ernst verderop. Dus ging hij weg, terwijl Berta argeloos en bokkig kousen stopte.

Hij liep tegen den wind in. Zijn vrees en zijn beschroomdheid en ook Jan van Zanten, die altijd op tijd zijn levensverzekering betaalde, trokken hem van achteren aan zijn jas en hielpen den wind, die hem in het gezicht blies. Toch liep hij gemakkelijk. Iets trok hem. Zijn verlangen snelde voor hem uit en trok hem driftig voort. De boomen keken aan den rand van het bosch nog verwonderd, stom verwonderd, maar later, dieper in, werden zij ernstig en somber en lieten verwijtende druppels vallen, die kil dropen langs zijn gezicht en de huid van kou spanden. Tenslotte schemerde het licht van den wagen op uit het niets van het zwarte bosch. Hij bleef staan, haalde diep adem en ging verder.

Zij voelde hem naderen, zooals zij gisteren haar man had voelen komen. Zij had een zevende zintuig daarvoor. Haar zesde was de liefde. Zij stond op en opende de deur op hetzelfde moment, dat hij klopte. Hij stond voor haar en keek in haar oogen, die zwart waren en diep en veel dichterbij leken dan waar was. Hij kon zijn oogen niet uit de hare losmaken. Rustig en zacht en toch fluweelig was haar blik.

„De kan,” lispelde zij en hield de deur open, opdat hij binnen kon komen. Zij omvatte hem geheel in de warmte van haar blik, die langs hem gleeed. Het was, als voelde hij ieder lichaamsdeel, waarlangs haar oogen wandelden, warm worden.

„Ja,” zei hij, „de kan....”

Zij ging naar een hoek van den wagen, nam de kan, hield haar voor haar borst en bleef staan in den hoek. Een fluidum weefde zich tusschen hen, tusschen hun oogen.... weefde zich....

Zij dwong hem naderbij.

Hij strekte de hand uit naar de kan, maar zij hield hem stijf vast. Hij keek haar aan. Hij had nog nooit iemand zoo expressief op iets zien wachten. Toen gaf zij zich, voor het eerst van haar leven, want zij was altijd genomen.

Toen hij in den mistigen Februarinacht wegstruikelde, vulde zij zich geheel met een weldadige, compacte rust en zij glimlachte zacht en streelend zijn rug achterna, die iets goeds en vertrouwds was geworden in die laatste momenten.

Hij kwam thuis en verbaasde zich dat hij zich niet schaamde. Maar hij schaamde zich toch heusch niet. Neen, hij was zelfs diep-in een tikje trotsch en zag niet eens Berta, die reeds naar bed was en norsch te slapen lag. Hij zag alleen „haar” gestalte, de gestalte van „de vrouw”. Zij schimde tusschen